

даваше отсрѣща, съ жълтата си изрусѣла шапка и ухилено лице, и му маха—вѣроятно, искаше да му раскаже за гостопожата си... При тая нова опасност Кардашевъ се пристори, че го невидѣ, притѣрча въ кривата уличка Лавелѣ и се мушна на посока въ първата врата, която му се улучи отъ лѣво. Тамъ чакà нѣколко врѣме, докждъ се убѣди, че страшния Каишевъ е изгубилъ дирята му. Подиръ една минута литераторътъ видѣ прѣзъ стѣклото на коридорната врата, че влѣзе Церберъ изъ портата, а слѣдъ него се показва Каишевъ.

— Ахъ! — извика въ ужасъ Кардашевъ, — и тука! Тоя проклетъ Церберъ ме издаде!

И той фукна на горѣ, по други стѣлби. безъ да знае въ чия кѣща е влѣзалъ и търси спасение отъ Каишева. Отъ най-горнето стѣпнало той се извърна и погледна долу: видѣ жълтата изрусѣла шапка на прѣдприемача, която сящо фана да се повдига по стѣлбитѣ.

Една ужасна мисль му дойде тогава:

— Мигаръ съмъ влѣзалъ въ Каишовата кѣща!

Но той веднага спомни, че Каишевата кѣща бѣше на друга страна на града.

Кардашеву неостаяше врѣме за колебание: той почука една врата, бутна и влѣзе вътрѣ. Той свали шапка да се извини на десетината лица, които намѣри въ стаята и които буйното му нахлѣтване накара да се обърнатъ. Той остана доста слисанъ, като видѣ, че това общество бѣше много пѣстро. Имаше въ него прѣдставители отъ сички полове, състояния и съсловия: граждани, шопи, евреи, двѣ госпожи, три селенки, разсилни съ жълти копчета. Сичкий тоя разнообразенъ народъ се мърдаше или стоеше правъ прѣдъ двѣ зелени маси, при които сѣдяхъ хора съ пера въ рѣцѣтъ.

Кардашевъ разбра, че е попадналъ въ една канцелария! По книжата, залѣпени на стѣнитѣ, видѣ че има